

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (седми разширен състав)

19 януари 2022 година*

„Жалба за отмяна и искане за обезщетение — Конкуренция — Злоупотреба с господстващо положение — Словашки пазар на високоскоростни електронни съобщителни услуги — Решение за установяване на нарушение на член 102 ДФЕС и на член 54 от Споразумението за ЕИП — Съдебно решение, което отменя частично решението и намалява размера на наложената глоба — Отказ на Комисията да плати мораторни лихви — Член 266 ДФЕС — Член 90, параграф 4, буква а) от Делегиран регламент (ЕС) № 1268/2012 — Достатъчно съществено нарушение на правна норма, с която се предоставят права на частноправните субекти — Лишаване от възможността да се ползва сумата на недължимо платената глоба — Пропуснати ползи — Мораторни лихви — Процент — Вреда“

По дело T-610/19

Deutsche Telekom AG, установено в Бон (Германия), представлявано от P. Linsmeier, U. Soltész, C. von Köckritz и P. Lohs, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, представлявана от P. Rossi и L. Wildpanner,

ответник,

с предмет, от една страна, искане на основание член 263 ДФЕС за отмяна на решението на Комисията от 28 юни 2019 г., с което на жалбоподателя се отказва плащане на мораторни лихви върху главницата от частта от глобата, възстановена вследствие на решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930), и от друга страна, искане на основание член 268 ДФЕС за компенсиране на пропуснатите ползи поради лишаване от възможността да се ползва тази главница или, при условията на евентуалност, за поправяне на вредите, причинени в резултат на отказа на Комисията да плати мораторни лихви върху тази сума,

ОБЩИЯТ СЪД (седми разширен състав),

състоящ се от: R. da Silva Passos (докладчик), председател, V. Valančius, I. Reine, L. Truchot и M. Sampaio Pucurull, съдии,

* Език на производството: немски.

секретар: S. Jund, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 30 юни 2021 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелствата по спора

- 1 На 15 октомври 2014 г. Европейската комисия приема Решение С(2014) 7465 окончателен относно производство по прилагане на член 102 ДФЕС и на член 54 от Споразумението за ЕИП (преписка АТ.39523 — Slovak Telekom), което изменя с Решение С(2014) 10119 окончателен от 16 декември 2014 г. и Решение С(2015) 2484 окончателен от 17 април 2015 г. (наричано по-нататък „решението от 2014 г.“). Членове 1 и 2 от решението от 2014 г. гласят:

„Член 1

1. Предприятието, състоящо се от Deutsche Telekom AG и Slovak Telekom a.s., е извършило единно продължено нарушение на член 102 от Договора и член 54 от Споразумението за ЕИП.

2. Нарушението е извършено през периода от 12 август 2005 г. до 31 декември 2010 г. и се изразява в следните практики:

- а) скриване от алтернативните оператори на отнасяща се до мрежата информация, необходима им за необвързания достъп до абонатните линии;
- б) ограничаване на обхвата на свързаните с предоставянето на необвързан достъп до абонатните линии задължения;
- в) установяване в референтното предложение за необвързан достъп на несправедливи ред и условия за съвместното ползване, определянето на качествата, прогнозните данни, ремонтните дейности и банковите гаранции;
- г) прилагане на несправедливи тарифи, които не позволяват на равностоен по ефикасност оператор да предлага — въз основа на необвързан достъп на едро до абонатните линии на Slovak Telekom a.s. — същите като неговите услуги на дребно, без да претърпи загуби.

Член 2

За посоченото в член 1 нарушение се налагат следните глоби:

- а) глоба от 38 838 000 EUR, дължима солидарно от Deutsche Telekom AG и Slovak Telekom a.s.;
- б) глоба от 31 070 000 EUR на Deutsche Telekom AG.

Глобите подлежат на плащане в евро в срок от три месеца, считано от датата на уведомяване за настоящото решение по следната банкова сметка на името на Европейската комисия:

[...]

Върху глобите се начисляват лихви по право, считано от изтичането на посочения срок, при лихвения процент, прилаган от Европейската централна банка за нейните основни операции по рефинансиране в първия ден от месеца, през който е прието настоящото решение, увеличен с 3,5 процентни пункта.

Ако предприятие, посочено в член 1, подаде жалба, то предоставя обезпечение за глобата в определения срок или под формата на приемлива банкова гаранция, или като извърши условно плащане на глобата в съответствие с член 90 от Делегиран регламент (ЕС) № 1268/2012 на Комисията [от 29 октомври 2012 година относно правилата за прилагане на Регламент (ЕС, Евратом) № 966/2012 на Европейския парламент и на Съвета относно финансовите правила, приложими за общия бюджет на Съюза (ОВ L 362, 2012 г., стр. 1)]“.

- 2 На 24 декември 2014 г. жалбоподателят, Deutsche Telekom AG, подава жалба срещу решението от 2014 г. Тази жалба е регистрирана под номер T-827/14.
- 3 На 16 януари 2015 г. жалбоподателят плаща глобата от 31 070 000 EUR, чийто единствен длъжник е той.
- 4 С решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930) Общият съд приема, че в решението от 2014 г. Комисията не е доказала, че ценовата практика на Slovak Telekom a.s., посочена в член 1, параграф 2, буква г) от това решение, е довела до отстраняване преди 1 януари 2006 г. Освен това той приема, че оборотът на жалбоподателя не може да отрази индивидуалното му поведение в извършването на разглежданото нарушение и че следователно посоченият оборот не може да послужи като основа за изчисляването на допълнителна глоба, наложена единствено на жалбоподателя с цел постигане на възпиращ ефект.
- 5 Ето защо, първо, Общият съд отменя член 1, параграф 2, буква г) от решението от 2014 г. в частта, в която в тази разпоредба се установява, че в периода от 12 август до 31 декември 2005 г. жалбоподателят е прилагал несправедливи тарифи, които не позволяват на равностоен по ефикасност оператор да предлага — въз основа на необвързан достъп на едро до абонатните линии на Slovak Telekom — същите като неговите услуги на дребно, без да претърпи загуби.
- 6 Второ, Общият съд отменя член 2 от решението от 2014 г. в частта, в която определя размера на глобата, за чието плащане са солидарно отговорни Slovak Telekom и жалбоподателят, на 38 838 000 EUR, и определя размера на глобата, за чието плащане отговаря само жалбоподателят, на 31 070 000 EUR.
- 7 Трето, от една страна, Общият съд намалява размера на глобата, за чието плащане са солидарно отговорни Slovak Telekom и жалбоподателят, с 776 037 EUR и определя тази сума на 38 061 963 EUR. От друга страна, Общият съд намалява размера на глобата, за чието плащане отговаря само жалбоподателят, с 12 039 019 EUR и определя тази сума на 19 030 981 EUR.

- 8 Четвърто, Общият съд отхвърля жалбата в останалата ѝ част и разпределя съдебните разноски.
- 9 След размяна на писма, започнала на 13 декември 2018 г., на 19 февруари 2019 г. Комисията възстановява на жалбоподателя сумата от 12 039 019 EUR.
- 10 На 12 март 2019 г. жалбоподателят иска от Комисията да му плати мораторни лихви за периода между, от една страна, 16 януари 2015 г., датата, на която той е платил глобата, чийто единствен длъжник е (вж. т. 3 по-горе), и от друга страна, 19 февруари 2019 г., датата, на която Комисията му е възстановила частта от глобата, за която в решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930) е постановено, че е недължимо платена (вж. т. 9 по-горе). Мораторните лихви, чието плащане е поискано от жалбоподателя, възлизат на 1 750 522,832 EUR и съответстват на прилагането на лихвен процент от 3,55 % към сумата от 12 039 019 EUR, която му е била възстановена от Комисията. 3,55 % представлява лихвеният процент, прилаган от Европейската централна банка (ЕЦБ) за нейните основни операции по рефинансиране през януари 2015 г., а именно 0,05 %, увеличен с три и половина процентни пункта.
- 11 С писмо от 28 юни 2019 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) Комисията отказва да плати на жалбоподателя мораторни лихви.
- 12 Първо, в обжалваното решение Комисията обявява, че на 19 февруари 2019 г. е възстановила номиналния размер на надплатената глоба, тоест разликата между размера на първоначално наложената на жалбоподателя глоба в решението от 2014 г. и размера на глобата, реално дължима вследствие на намалението, направено от Общия съд в решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930). Комисията уточнява, че към номиналната стойност на надплатената глоба не са добавени лихви, тъй като приходите от тази сума са отрицателни.
- 13 В обжалваното решение Комисията се позовава на член 90 от приетия от нея Делегиран регламент (ЕС) № 1268/2012 от 29 октомври 2012 година относно правилата за прилагане на Регламент (ЕС, Евратом) № 966/2012 на Европейския парламент и на Съвета относно финансовите правила, приложими за общия бюджет на Съюза (ОВ L 362, 2012 г., стр. 1).
- 14 В това отношение Комисията обяснява, че когато глобите са били платени условно в очакване да се изчерпят способите за обжалване, тя трябва да следи за запазването на условно платените суми, „като ги инвестира във финансови активи, гарантирайки по този начин сигурността и ликвидността на средствата, като същевременно се стреми да получи положителна възвръщаемост“. Тези обяснения съответстват по същество на разпоредбите на член 90, параграф 2 от Регламент № 1268/2012.
- 15 Комисията припомня и разпоредбите на член 90, параграф 4, буква а) от Делегиран регламент № 1268/2012, а именно че „когато глобата [...] е отменена или намалена, [...] недължимо събраните суми заедно с начислените лихви се връщат [...] [и ако] цялостният генериран приход за съответния период е отрицателен, се възстановява номиналната стойност на недължимо събраните суми“.
- 16 Второ, в обжалваното решение Комисията разглежда довода на жалбоподателя, че в съответствие с решение от 12 февруари 2019 г., Printeos/Комисия (T-201/17, EU:T:2019:81) той е имал право да получи мораторни лихви в размер на лихвения процент, прилаган от

ЕЦБ за нейните основни операции по рефинансиране, увеличен с три и половина процентни пункта. В отговор на този довод Комисията обяснява, че посоченото решение не представлява правното основание за плащането на мораторните лихви, което се иска от жалбоподателя. Освен това тя изтъква, че посоченото съдебно решение не е отменило задълженията, които има съгласно член 90, параграф 4, буква а) от Делегиран регламент № 1268/2012. Накрая тя посочва, че е подала жалба срещу това съдебно решение, което следователно не е окончателно.

- 17 Въз основа на тези обяснения Комисията стига до извода, че не е в състояние да удовлетвори направеното от жалбоподателя искане да му плати мораторни лихви върху частта от глобата, която Общият съд е приел за недължима в решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930).

Производство и искания на страните

- 18 На 9 септември 2019 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд настоящата жалба.
- 19 На 2 октомври 2019 г. Комисията иска спиране на производството на основание член 69, буква а) от Процедурния правилник на Общия съд до постановяването на окончателното решение по делото, по което е постановено решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39). На 10 октомври 2019 г. жалбоподателят се противопоставя на това искане. На 22 октомври 2019 г. председателят на девети състав на Общия съд решава да не спира производството.
- 20 Писмената фаза на производството приключва на 8 май 2020 г.
- 21 На 25 февруари 2021 г. в рамките на процесуално-организационните действия по член 89 от Процедурния правилник, страните са приканени да представят становищата си относно изводите, които биха направили в рамките на настоящото дело от решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39). Страните отговарят на тази покана в определения срок.
- 22 По предложение на седми състав Общият съд решава на основание член 28 от Процедурния правилник да преразпредели делото на разширен съдебен състав.
- 23 По предложение на съдията докладчик Общият съд (седми разширен състав) решава да започне устната фаза на производството и приканва страните да отговорят на няколко писмени въпроса. Комисията също е приканена да представи един документ. Страните изпълняват тези искания в определения срок.
- 24 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд устни въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 30 юни 2021 г.
- 25 Жалбоподателят иска от Общия съд:
- да отмени обжалваното решение,

- да осъди Европейския съюз, представляван от Комисията, да му изплати финансово обезщетение в размер на 2 580 374,07 EUR за претърпяната от него вреда, тъй като в периода от 16 януари 2015 г. до 19 февруари 2019 г. той не е бил в състояние да използва недължимо платената от него сума, така че не е могъл да получи приходите, които нормално би могъл да получи от нея, или да намали съответно своята цена на капитала,
- при условията на евентуалност, в случай че Общият съд не уважи второто искане, да му присъди обезщетение в размер на 1 750 522,83 EUR за претърпяната от него вреда, поради това че за периода от 16 януари 2015 г. до 19 февруари 2019 г. Комисията е отказала да му плати мораторни лихви върху сумата от 12 039 019 EUR, и то въз основа на лихвения процент, прилаган от ЕЦБ за нейните основни операции по рефинансиране, увеличен с три и половина процентни пункта,
- при условията на евентуалност спрямо предходното, да му присъди обезщетение в друг размер, който Общият съд счете за подходящ, изчислен въз основа на процент на мораторните лихви, който последният счита за подходящ,
- да установи, че сумата, която Комисията трябва да плати в съответствие с второто, третото или четвъртото искане, ще включва лихви в периода от датата на постановяване на решението по настоящото дело до датата на пълното плащане от Комисията въз основа на лихвения процент, прилаган от ЕЦБ за нейните основни операции по рефинансиране, увеличен с три и половина процентни пункта, или при условията на евентуалност, въз основа на друг процент на мораторните лихви, който Общият съд счете за подходящ,
- да осъди Комисията и Съюза да заплатят съдебните разноски.

26 Комисията иска от Общия съд:

- да отхвърли жалбата,
- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

- 27 Първото искане на жалбоподателя е за отмяна на обжалваното решение. Второто, третото и четвъртото искане са главно за обезщетение за пропуснати ползи поради лишаването от възможността да се ползва от главницата на недължимо платената част от глобата и при условията на евентуалност, за обезщетение за вредите, които твърди, че е претърпял поради отказа на Комисията да плати мораторни лихви върху тази сума. Петото искане е Комисията да бъде осъдена да плати мораторни лихви, считано от постановяване на предстоящото решение до пълното плащане, върху сумата, която Комисията трябва да плати в съответствие с второто, третото или четвъртото искане.
- 28 При обстоятелствата в настоящия случай Общият съд счита за уместно да разгледа на първо място исканията за обезщетение, както и искането за присъждане на мораторни лихви, считано от постановяването на настоящото решение. На второ място следва да се разгледа жалбата за отмяна.

По исканията за обезщетение

- 29 Второто искане на жалбоподателя представлява главно искане за обезщетение за пропуснати ползи поради лишаването му от възможността да се ползва от недължимо платената от него глоба за периода от 15 януари 2015 г. до 19 февруари 2019 г. Третото му искане е предявено при условията на евентуалност и е за обезщетение за вредите, които той твърди, че е претърпял през същия период поради противоречащия на член 266, първа алинея ДФЕС отказ на Комисията да му плати мораторни лихви въз основа на лихвения процент, прилаган от ЕЦБ за нейните основни операции по рефинансиране, увеличен с три и половина процентни пункта. Четвъртото му искане представлява предявено при условията на евентуалност спрямо предходното искане за обезщетение за вредите, които той твърди, че е претърпял поради неплатените мораторни лихви въз основа на процент на мораторните лихви, който Общият съд счете за подходящ. Петото искане е Комисията да бъде осъдена да плати мораторни лихви, считано от постановяване на предстоящото съдебно решение.
- 30 Член 340, втора алинея ДФЕС предвижда, че в случай на извъндоговорна отговорност Съюзът, в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите членки, е длъжен да поправи вредите, причинени от негови институции или служители при изпълнението на техните задължения.
- 31 Съгласно установената съдебна практика Съюзът носи извъндоговорна отговорност при наличието на съвкупност от условия, а именно наличието на достатъчно съществено нарушение на правна норма, с която се цели да се предоставят права на частноправните субекти, действителното наличие на вреда и наличието на причинно-следствена връзка между неизпълнението на задължението на автора на акта и претърпяната от увредените лица вреда (вж. решение от 10 септември 2019 г., HTTS/Съвет, С-123/18 Р, EU:C:2019:694, т. 32 и цитираната съдебна практика).
- 32 Ако едно от тези условия не е изпълнено, искането трябва да се отхвърли изцяло, без да е необходимо да се разглеждат другите условия за извъндоговорната отговорност на Съюза. Освен това съдът на Съюза не е задължен да разгледа тези условия в определен ред (вж. решение от 5 септември 2019 г., Европейски съюз/Guardian Europe и Guardian Europe/Европейски съюз, С-447/17 Р и С-479/17 Р, EU:C:2019:672, т. 148 и цитираната съдебна практика).
- 33 Именно в светлината на тези съображения трябва да се разгледат направените от жалбоподателя искания.

По главното искане за обезщетение, целящо компенсиране на пропуснати ползи поради лишаването от възможност да се ползва недължимо платената глоба

- 34 Главното искане на жалбоподателя е за обезщетение за пропуснати ползи в размер на 2 580 374,07 EUR, съответстващо по същество на годишната възвръщаемост на вложените от него капитали (наричана по-нататък „ВВК“) или на средната претеглена цена на неговия капитал (наричана по-нататък „СПЦК“) през периода между 2015 г. и 2018 г. Жалбоподателят поддържа, че тази вреда му е причинена от достатъчно съществено нарушение на член 266, първа алинея ДФЕС и на член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент (ЕО)

№ 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 и 102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167).

- 35 По-точно жалбоподателят изтъква наличието на пропуснати ползи, тъй като, ако бе могъл да продължи да управлява сумата, от която неправомерно е бил лишен, е щял да може да получи печалби. Той обяснява, че със сумата, съответстваща на недължимо платената глоба, е щял да може да извършва икономически дейности и да финансира инвестиции. В този случай той щял да вземе по-малко външен капитал (и поради това щял да спести разходите за капитал) или с недължимо платената глоба щял да може да финансира допълнителни инвестиции и да реализира по-голяма възвръщаемост.
- 36 В това отношение, от една страна, жалбоподателят описва подробно своята ВВК в периода между 2015 г. и 2018 г. Той обяснява, че прилагането на тази възвръщаемост към сумата от 12 039 019 EUR, а именно размера на недължимо платената глоба, позволява претърпяната от него вреда да се оцени на 2 580 374,07 EUR. Той уточнява, че между 2015 г. и 2018 г. е конкретизирал многобройни възможности за инвестиции, като изграждането на оптични мрежи, изграждането на нови антени на мобилни телефонни мрежи или разширяване на предлагането на услуги за съхранение в облак. От това той прави извода, че ако беше разполагал с недължимо платената на Комисията сума, той е щял да може да я използва и за посочените инвестиционни дейности.
- 37 От друга страна, жалбоподателят обяснява, че картината е много сходна, ако основе изчисляването на вредата си на своята СПЦК след облагане с данъци през същия период. Той уточнява, че в сектора на далекосъобщенията СПЦК представлява призната референтна стойност за извършване на икономическа оценка на инвестиционни мерки и е определяща за целите на дадено предприятие по отношение на възвръщаемостта. В това отношение той препраща към точка 2 от Известие на Комисията за изчисляване на капиталовите разходи за заварената инфраструктура в контекста на прегледа от страна на Комисията на националните уведомления в сектора на електронните съобщения в ЕС (ОВ С 375, 2019 г., стр. 1). Според него фактът, че що се отнася до него, стойностите на СПЦК представляват точни индивидуални данни, произтича от стойностите, които ежегодно се определят от Bundesnetzagentur (Федерална агенция за мрежите, Германия) и са по-високи от средната СПЦК, на която той основава правото си на обезщетение. Той представя и оценка на регулаторните СПЦК в държавите членки, направена от консултантско дружество.
- 38 Комисията оспорва твърденията на жалбоподателя.
- 39 Съгласно постоянната съдебна практика вредата, чието поправяне е предмет на иск за извъндоговорна отговорност на Съюза, трябва да е действителна и сигурна, което ищецът трябва да докаже (вж. решение от 9 ноември 2006 г., Agraz и др./Комисия, С-243/05 Р, ЕУ:С:2006:708, т. 27 цитираната съдебна практика). Последният носи тежестта да представи убедителни доказателства както за наличието, така и за размера на твърдяната от него вреда (вж. решение от 16 септември 1997 г., Blackspur DIY и др./Съвет и Комисия, С-362/95 Р, ЕУ:С:1997:401, т. 31 и цитираната съдебна практика).

- 40 Първо, следва да се отбележи, че жалбоподателят не доказва, че непременно е щял да инвестира сумата, от която е бил лишен в своята дейност. Всъщност сумата, която Общият съд е приел за недължима и която предварително е надплатена от жалбоподателя, е могла да се използва за много други цели.
- 41 Второ, жалбоподателят не доказва, че лишаването му от възможността да се ползва от недължимо платената на Комисията глоба го е накарало да се откаже от конкретни проекти, които са могли да му донесат сума, равна на ВВК или на СПЦК.
- 42 Що се отнася до ВВК, на която се позовава жалбоподателят, следва да се отбележи, че тя съответства на средната доходност на всички негови инвестиции чрез целия капитал (собствен капитал и дългосрочни дългове), който той е използвал.
- 43 Действително в репликата жалбоподателят споменава по отношение на ВВК няколко инвестиции, а именно инвестиции в размер на около 1,7 милиарда евро за придобиването на нови лицензи за мобилна телефония, инвестиции в размер на около 108,1 милиона евро за разходи за изследователска и развойна дейност и инвестиции в размер на около 101,3 милиона евро в създадени от самия него нематериални дълготрайни активи, които трябва да бъдат активирани.
- 44 Жалбоподателят обаче само посочва, без да прави други уточнения, че със сумата, от която е бил лишен, е можел да финансира допълнителни инвестиции. Следователно той не посочва конкретно определен проект, в който е можел да инвестира и от който се е отказал. Напротив, той поддържа, че между 2015 г. и 2018 г. е конкретизирал множество възможности за инвестиции. Освен това той не посочва възвръщаемостта на всеки от цитираните от него проекти.
- 45 Що се отнася до СПЦК, тя се определя като средната претеглена цена на всички източници на финансиране на предприятието. По-точно тя представлява средната претеглена цена на собствения капитал (безрисков лихвен процент, свързан с премия за пазарен риск, адаптирана към характеристиките на предприятието с коефициент бета) и на цената на дълга. Цената на собствения капитал и цената на дълга са предвидени разходи, а не исторически разходи. Всъщност СПЦК съответства на очаквания на инвеститорите *ex ante* в замяна на поемане на риск.
- 46 В подкрепа на исканията си обаче жалбоподателят се позовава на годишна СПЦК, а именно на средния процент за всичките му проекти, а не на процента, приложим за конкретен проект. Както в искането си, основано на ВВК, той не е посочил конкретно специфичен проект, за който е щял да предостави сумата, от която е бил лишен, и освен това не посочва процента на възвръщаемост, която е щял да получи, ако разглежданият специфичен проект действително беше осъществен, което е потвърдено и в съдебното заседание в отговор на въпрос на Общия съд.
- 47 Трето, жалбоподателят не доказва, че не е разполагал с необходимите средства, за да се възползва от дадена възможност за инвестиране, свързана с конкретна инвестиция, или по-общо, че не е разполагал с алтернативен източник на финансиране. В това отношение е вярно, че в репликата жалбоподателят обяснява, че равнището му на задлъжнялост е значително и че работи на границата на финансовите си възможности. Следва обаче да се отбележи, че сумата, от която е бил лишен, е скромна спрямо неговия баланс, собствен капитал и дългове, които възлизат на десетки милиарди евро. Както отбелязва Комисията,

доказателствата, представени от жалбоподателя в репликата, показват, че последният разполага със собствен капитал в размер на 45,6 милиарда евро за третото тримесечие на 2019 г. Освен това от представените от жалбоподателя доказателства е видно, че последният е разполагал и със значителни парични средства и парични еквиваленти за периода 2015—2019 г., възлизащи средно на 5,4 милиарда евро. Размерът на недължимо платената глоба обаче съответства на около 0,22 % от средната стойност на тези парични средства и парични еквиваленти.

- 48 Така жалбоподателят не е доказал, че е бил възпрепятстван да направи инвестиция, която е щяла да има възвръщаемост, съответстваща на ВВК или на СПЦК, на които се позовава.
- 49 Този извод не се поставя под съмнение от доводите на жалбоподателя, свързани с обстоятелството, че в сектора на далекосъобщенията СПЦК представлява призната референтна стойност за извършване на икономическа оценка на инвестиционни мерки и е определяща за целите на дадено предприятие по отношение на възвръщаемостта.
- 50 Всъщност, от една страна, в точка 2 от своето Известие за изчисляване на капиталовите разходи за заварената инфраструктура в контекста на [своя] преглед[...] на националните уведомления в сектора на електронните съобщения в ЕС Комисията обяснява, че цената на капитала е алтернативната цена на решението да се извърши „дадена инвестиция“ вместо друга инвестиция при същия риск. Тя добавя, че следователно цената на капитала е нормата на възвръщаемост, която дадено дружество иска да постигне, за да предприеме „дадена инвестиция“. От друга страна, автоматичното прилагане на СПЦК на жалбоподателя към всяко лишаване от парична сума, на която той е станал жертва, би довело до това да се приеме за сигурно, че той е бил лишен от възможността да инвестира в даден проект, който е щял да има еквивалентна на тази СПЦК възвръщаемост. Подобен подход обаче не бил съвместим с факта, че СПЦК включва премия за риска. Той не би бил съвместим и със задължението на жалбоподателя да докаже, че е претърпял действителна и сигурна вреда.
- 51 При тези условия жалбоподателят не е доказал, че е претърпял действителна и сигурна пропусната печалба, която би могла да се основава или на ВВК или на СПЦК.
- 52 От това следва, че главното искане за компенсиране на пропуснати ползи, равни на ВВК или на СПЦК на жалбоподателя, поради лишаването от възможността да се ползва недължимо платената глоба, трябва да се отхвърли с мотива, че не е изпълнено условието, свързано с доказването на наличието на действителна и сигурна вреда, без да е необходимо да се проверява, от една страна, дали Комисията е извършила достатъчно съществени нарушения на правна норма, с която се предоставят права на частноправните субекти, и от друга страна, дали съществува причинно-следствена връзка между тези достатъчно съществени нарушения и твърдените пропуснати ползи (вж. т. 32 по-горе).

По искането за обезщетение, предявено при условията на евентуалност и целящо поправяне на вредите, произтичащи от отказа на Комисията да плати мораторни лихви

53 Жалбоподателят поддържа, първо, че отказът на Комисията да му плати мораторни лихви, представлява не само незаконосъобразност, която опорочава обжалваното решение, но и достатъчно съществено нарушение на член 266, първа алинея ДФЕС. Второ, той твърди, че това достатъчно съществено нарушение е пряката причина за претърпяната от него вреда, която се състои в мораторните лихви, от които е бил лишен.

– По наличието на достатъчно съществено нарушение на член 266, първа алинея ДФЕС

54 Жалбоподателят изтъква най-напред, че когато съдът на Съюза установи, че размерът на глоба е бил недължимо платен, член 266, първа алинея ДФЕС задължава Комисията да плати мораторни лихви, когато възстановява тази сума. Ето защо пълният отказ да се платят мораторни лихви, нарушавал по достатъчно съществен начин посочената разпоредба.

55 По-нататък жалбоподателят твърди, че член 90, параграф 4, буква а) от Делегиран регламент № 1268/2012 не засяга правото на плащане на мораторни лихви. Дори да се предположи, че тази разпоредба може да се тълкува в смисъл, че урежда правото на плащане на мораторни лихви, жалбоподателят изтъква на основание член 277 ДФЕС незаконосъобразността на тази разпоредба.

56 Накрая, жалбоподателят счита, че задължението за плащане на мораторни лихви възниква от момента, в който средствата вече не са на разположение на заинтересованото лице, тоест в конкретния случай от датата, на която е платил глобата.

57 Въз основа на изложените в отговор на жалбата за отмяна доводи Комисията възразява, че не е нарушила член 266, първа алинея ДФЕС и че ако бъде допуснато наличието му, подобно нарушение не било достатъчно съществено.

58 Първо, Комисията поддържа, че от член 266, първа алинея ДФЕС следва, че тя е длъжна единствено да пристъпи към възстановяване въз основа на принципа относно неоснователното обогатяване. С други думи, посочената разпоредба не ѝ налагала да начислява мораторни лихви при възстановяването на недължимо получена глоба. Комисията добавя, че съдилищата на Съюза разграничават различни видове лихви, а именно мораторните лихви, които имат фиксиран размер и санкционират забава за плащане, компенсаторните лихви, дължими за неправомерно причинена вреда, и начислените лихви, които следва да бъдат върнати в случай на възстановяване.

59 Второ, Комисията изтъква, че извършеното от нея плащане в полза на жалбоподателя отчита лихвите, начислени в съответствие с разпоредбите на член 90 от Делегиран регламент № 1268/2012 във връзка с член 83 от Регламент (ЕС, Евратом) № 966/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година относно финансовите правила, приложими за общия бюджет на Съюза и за отмяна на Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета (ОВ L 298, 2012 г., стр. 1, наричан по-нататък „Финансовият регламент“). Според нея плащането на начислените лихви има за цел да обезщети жалбоподателя поради неоснователното ѝ обогатяване, дължащо се на надплатената глоба. Тя обяснява, че в случая е инвестирала размера на платената от жалбоподателя глоба, но че

приходите от тази инвестиция са били отрицателни. Така нейното „обогатяване“ поради надплатената от жалбоподателя глоба било отрицателно или равно на нула. Освен това Комисията твърди, че след постановяването на решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930) тя без забавяне е взела предвид начислените лихви, за да възстанови на жалбоподателя неоснователното обогатяване, произтичащо от недължимо получената глоба.

- 60 Трето, Комисията поддържа, че не е била длъжна да плаща мораторни лихви.
- 61 Най-напред Комисията обяснява, че мораторните лихви не могат да имат за цел да я накарат да възстанови недължимо получената от нея сума преди обявяването на съдебното решение, с което се намалява размерът на глобата. Тя добавя, че посочените лихви не трябва да се изчисляват от датата на плащането на глобата, а именно в случая от 16 януари 2015 г. Всъщност тя счита, че не може да се окаже в положение на забава на плащането преди Общият съд да е установил наличието на задължение за плащане по отношение на нея, а именно в случая преди постановяването на решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930).
- 62 По-нататък Комисията поддържа, че е длъжна да плати мораторни лихви само когато отказва да възстанови дадена глоба и лихвите, начислени вследствие на постановено от съда на Съюза решение, с което се намалява или отменя тази глоба. В този случай началният момент на задължението за плащане на мораторни лихви се определя след постановяване на въпросното решение.
- 63 Накрая Комисията счита, че възражението за незаконосъобразност на член 90, параграф 4, буква а) от Делегиран регламент № 1268/2012 е неоснователно.
- 64 Четвърто, Комисията счита, че с решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39) за нея се въвежда задължението да плати нов вид лихви, които Съдът квалифицира също като „мораторни лихви“. Тя тълкува посоченото решение в смисъл, че трябва да плати този вид лихви, без дори да се намира в забава, тоест без да е в положението на длъжник, който не е платил в срок изискуема и установена по основание и размер сума. Напротив, според нея става въпрос за лихви с компенсаторен характер.
- 65 Освен това Комисията обяснява, че задължението за плащане на мораторни лихви преследва две цели, а именно обезщетяване на кредитора и санкциониране на неправомерното поведение на длъжника, което водело до забавено плащане на неговия дълг. Тя обаче счита, че съществува известно противоречие между тези две цели. Всъщност наложената от нея глоба не можела през същия период и едновременно, от една страна, да е изискуема въз основа на валидно и изпълняемо решение на основание член 299 ДФЕС и от друга страна, да трябва да бъде възстановена от нея. Задължението за плащане на глобата, съдържащо се в това решение, би било *ex tunc* лишено от всякакво правно основание единствено в извънредната хипотеза, в която решението ѝ се квалифицира като несъществуващо. Така решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39) трябвало да се разбира в смисъл, че задължението за плащане на мораторни лихви няма за цел да санкционира забава при възстановяването на глобата. Задължението за възстановяване на глобата съществувало, считано от постановяването на решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930), както следвало от член 266, първа алинея ДФЕС.

- 66 Пето, Комисията счита, че принципите, установени в решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), не са приложими в настоящия случай.
- 67 В това отношение Комисията обяснява, че в делото, по което е постановено решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), Общият съд преди това е отменил изцяло частта от решението ѝ, с която се налага глоба на Printeos, поради непълнота на мотивите. Така след постановяването на решение от 12 февруари 2019 г., Printeos/Комисия (T-201/17, EU:T:2019:81) Комисията е могла да възобнови производството на етапа на констатираната нередност и отново да упражни правомощието си да налага глоби.
- 68 За сметка на това в решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930) Общият съд намалил и следователно изменил размера на глобата при упражняване на правомощието си за пълен съдебен контрол на основание член 261 ДФЕС и член 31 от Регламент № 1/2003.
- 69 По делото, по което е постановено решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930), правомощието за налагане на санкции било прехвърлено на съда на Съюза и Общият съд заместил Комисията, за да определи наново размера на глобата. Упражняването на това правомощие от Общия съд можело единствено да породи действие *ex tunc*. Намаляването на размера на глобата било резултат от собствената преценка на Общия съд, която заменила тази на Комисията. Самият Общ съд преценил фактическото положение и упражнил правомощието да налага санкции. Това намаляване на размера на глобата било направено за първи път към датата на постановяване на решението на Общия съд. Преди това не било налице задължение в тежест на Комисията, нито *a fortiori* определен размер.
- 70 От това Комисията заключава, че когато юрисдикциите на Съюза упражняват правомощието си за пълен съдебен контрол, не е възможно прилагането *ex tunc* на мораторни лихви.
- 71 В самото начало следва да се констатира, че член 266, първа алинея ДФЕС представлява правна норма, която цели да предостави права на частноправните субекти. Всъщност тази разпоредба предвижда абсолютно и безусловно задължение на институцията, чийто акт е бил отменен, да предприеме в интерес на жалбоподателя, който е спечелил делото, необходимите мерки за изпълнение на съдебното решение за отмяна, на което съответства право на жалбоподателя това задължение да бъде изцяло изпълнено.
- 72 Що се отнася до наличието на достатъчно съществено нарушение на член 266, първа алинея ДФЕС, следва да се припомни, че когато са събрани суми в нарушение на правото на Съюза, от това право произтича задължение те да бъдат върнати с лихвите. Такъв именно е случаят, когато суми са събрани в приложение на акт на Съюза, който съдът на Съюза е обявил за невалиден или е отменил (вж. решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, т. 66 и 67 и цитираната съдебна практика).
- 73 По-специално в случай на отмяна от съда на Съюза на акт, който се отнася до плащането на сума на Съюза, плащането на мораторни лихви представлява мярка за изпълнение на съдебното решение за отмяна по смисъла на член 266, първа алинея ДФЕС, тъй като цели да обезщети в предварително фиксиран размер кредитора, който е бил лишен от възможността да разполага с вземането, и да подтикне длъжника да изпълни във възможно

най-кратки срокове съдебното решение за отмяна (решения от 12 февруари 2015 г., Комисия/IPK International, C-336/13 P, EU:C:2015:83, т. 30 и от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, т. 68; вж. също така в този смисъл решение от 5 септември 2019 г., Европейски съюз/Guardian Europe и Guardian Europe/Европейски съюз, C-447/17 P и C-479/17 P, EU:C:2019:672, т. 55).

- 74 Що се отнася до определянето на задълженията на Комисията по член 266 ДФЕС при изпълнение на решение за отмяна или за намаляване на размера на глобата, наложена на предприятие за нарушение на правилата за конкуренция, тези задължения включват преди всичко задължението Комисията да възстанови изцяло или частично глобата, платена от съответното предприятие, доколкото това плащане трябва да бъде окачествено като недължимо в резултат на съдебното решение. Това задължение се отнася не само до главницата по недължимо платената глоба, но и до мораторните лихви, начислени върху тази главница (вж. в този смисъл решения от 10 октомври 2001 г., Corus UK/Комисия, T-171/99, EU:T:2001:249, т. 52 и 53; от 8 юли 2004 г., Corus UK/Комисия, T-48/00, EU:T:2004:219, т. 223 и определение от 4 май 2005 г., Holcim (Франция)/Комисия, T-86/03, EU:T:2005:157, т. 30).
- 75 Предоставянето на мораторни лихви върху недължимо платена сума представлява необходима съставна част на задължението на Комисията за възстановяване на предишното положение след постановяване на съдебно решение за отмяна или за пълнен съдебен контрол (решение от 10 октомври 2001 г., Corus UK/Комисия, T-171/99, EU:T:2001:249, т. 54; вж. също в този смисъл решение от 12 февруари 2019 г., Printeos/Комисия, T-201/17, EU:T:2019:81, т. 56).
- 76 От това следва, че като не предоставя никаква мораторна лихва върху главницата по глобата, възстановена вследствие на съдебно решение, с което се отменя или намалява размера на глоба, наложена на предприятие за нарушение на правилата на конкуренцията, Комисията не взема мярка, свързана с изпълнението на това решение и поради това нарушава задълженията си по член 266 ДФЕС (определение от 4 май 2005 г., Holcim (Франция)/Комисия, T-86/03, EU:T:2005:157, т. 31; вж. също в този смисъл решение от 8 юли 2008 г., ВРВ/Комисия, T-53/03, EU:T:2008:254, т. 488).
- 77 Действително, на първо място, съгласно член 299ДФЕС решенията на Комисията, които налагат парично задължение за субекти, различни от държавите членки, имат изпълнителна сила. На следващо място, съгласно член 278 ДФЕС подадените до Съда жалби срещу такива видове решения нямат суспензивно действие. На последно място, решенията на Комисията се ползват с презумпция за валидност, докато те не бъдат отменени или оттеглени (вж. решение от 17 юни 2010 г., Lafarge/Комисия, C-413/08 P, EU:C:2010:346, т. 81 и цитираната съдебна практика).
- 78 Вярно е също, че задължението за плащане на мораторни лихви може да се предвиди само когато главното вземане е безспорно по отношение на размера си или поне може да бъде определено въз основа на установени обективни обстоятелства (решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, т. 55).

79 Въпреки това, на първо място, е важно да се отбележи, че член 83 от Финансовия регламент, приложим в случая, предвижда по-специално:

„1. Сумите, постъпили от глоби, финансови санкции и други санкции, както и всички начислени лихви или други генерирани от тях приходи не се записват като бюджетни приходи, докато решенията за тяхното налагане може да бъдат отменени от [Съда].

2. Посочените в параграф 1 суми се записват като бюджетни приходи във възможно най-кратък срок и най-късно през годината след изчерпването на всички правни средства за защита. Сумите, които трябва да бъдат възстановени на субекта, който ги е платил, след произнасяне на решение на [Съда], не се записват като бюджетни приходи.

[...]

4. На Комисията се предоставят правомощия да приема делегирани актове [...] относно подробните правила за сумите, получени под формата на глоби, санкции и начислени лихви“.

80 Член 90 от Делегиран регламент № 1268/2012, приложим в случая, предвижда по-специално:

„1. Когато пред [Съда] бъде заведено дело срещу решение на Комисията за налагане на глоба или други санкции съгласно ДФЕС или Договора за Евратом и докато не бъдат изчерпани всички правни средства за защита, длъжникът или плаща условно съответните суми по банковата сметка, посочена от счетоводителя, или предоставя финансова гаранция, приемлива за счетоводителя. Гаранцията е независима от задължението за плащане на глобата, имуществената санкция или други санкции и е изпълнима при първо поискване. Тя покрива главницата и лихвите, дължими съгласно член 83, параграф 4 [от същия регламент].

2. Комисията обезпечава условно платените суми, като ги инвестира във финансови активи и по този начин гарантира сигурността и ликвидността на средствата, като същевременно се стреми да получи и финансов приход.

[...]

4. След изчерпване на всички правни средства за защита и когато глобата или санкцията е отменена или намалена, се предприема която и да е от следните мерки:

а) недължимо събраните суми заедно с начислените лихви се връщат на съответната трета страна. В случаите, в които цялостният генериран приход за съответния период е отрицателен, се възстановява номиналната стойност на недължимо събраните суми;

б) когато е предоставена финансова гаранция, тя съответно се освобождава“.

81 Член 24, параграф 2 от Решение С(2013) 2488 окончателен на Комисията от 2 май 2013 година относно вътрешните процесуални разпоредби за събиране на вземания, възникнали от прякото управление и събирането на глоби, еднократно платимите суми и периодичните имуществени санкции по Договорите, което заменя Решение С(2011) 4212 окончателен от 17 юни 2011 г. и е изменено с Решение С(2014) 2786 на Комисията от

30 април 2014 г., също показва, че когато длъжникът подаде жалба пред юрисдикция на Съюза срещу решение на Комисията за налагане на глоба, счетоводителят събира „условно“ въпросните суми от длъжника. Освен това тази разпоредба предвижда, че в зависимост от окончателното съдебно решение условно събраните суми, както главница, така и лихви, или се осчетоводяват окончателно като приходи, или се „възстановяват“ на икономическите оператори пропорционално на това решение.

- 82 Така от приложимата правна уредба, посочена в точки 79—81 по-горе, следва, че когато дружество подаде жалба пред съда на Съюза, за да оспори решение, с което Комисията му налага глоба, плащането на глобата, извършена от това дружество, има условен характер до изчерпване на правните средства за защита. Посочената правна уредба предвижда също *ex ante*, че дружество, платило глоба, която впоследствие е отменена или намалена, има право на възстановяване на недължимо събраните суми и следователно на вземане за връщане.
- 83 На второ място, Комисията изтъква факта, че в решение от 13 декември 2018 г., *Deutsche Telekom/Комисия* (T-827/14, EU:T:2018:930) Общият съд е намалил размера на глобата при упражняване на правомощието си за пълен съдебен контрол.
- 84 Най-напред обаче следва да се констатира, че преди упражняването на правомощието му за пълен съдебен контрол и намаляването на размера на наложената на жалбоподателя глоба, в решение от 13 декември 2018 г., *Deutsche Telekom/Комисия* (T-827/14, EU:T:2018:930) Общият съд частично отменя разпоредбата, установяваща съществуването на посочената в член 1, параграф 2, буква г) от решението от 2014 г. практика (вж. т. 5 по-горе). Освен това Общият съд отменя член 2 от същото решение в частта, в която размерът на глобата, дължима само от жалбоподателя, се определя на 31 070 000 EUR (вж. т. 6 по-горе).
- 85 Що се отнася до последиците от отмяната на акт, постановена от съда на Съюза, следва да се припомни, че тя действа *ex tunc* и следователно има за последица премахването с обратна сила на отменения акт от правния ред (вж. в този смисъл решения от 26 април 1988 г., *Asteris и др./Комисия*, 97/86, 99/86, 193/86 и 215/86, EU:C:1988:199, т. 30, от 13 декември 1995 г., *Exporteurs in Levende Varkens и др./Комисия*, T-481/93 и T-484/93, EU:T:1995:209, т. 46 и от 10 октомври 2001 г., *Corus UK/Комисия*, T-171/99, EU:T:2001:249, т. 50).
- 86 По-нататък следва да се подчертае, че нито разпоредбите или текстовете, посочени в точки 79—81 по-горе, нито съдебната практика, припомнена в точки 74—76 по-горе, провеждат разграничение според това дали съдът на Съюза е отменил изцяло или отчасти наложената на жалбоподателя глоба, или е намалил тази глоба, след като я е отменил.
- 87 Накрая, когато съдът на Съюза замени преценката на Комисията със своята собствена преценка и намали размера на глобата при упражняване на правомощието си за пълен съдебен контрол, в решението на Комисията той замества първоначално определения в това решение размер с такъв по собствена преценка. Намаляването изменя с обратна сила решението на Комисията. Счита се, че глобата, намалена вследствие на новата преценка на съда на Съюза, винаги е била наложена от Комисията. Ето защо, що се отнася до посоченото намаляване, поради заменящото действие на постановеното от съда на Съюза решение се счита, че решението на Комисията винаги е било това, което произтича от преценката на последния (вж. в този смисъл решение от 14 юли 1995 г., *СВ/Комисия*, T-275/94, EU:T:1995:141, т. 60—65 и 85—87).

- 88 На трето място, от една страна, подтикът „да [се] изпълни във възможно най-кратки срокове съдебното решение за отмяна“, е само една от двете предвидени в точка 30 от решение от 12 февруари 2015 г., Комисия/ИРК International (С-336/13 Р, ЕУ:С:2015:83) цели на плащането на мораторни лихви. Присъждането на мораторни лихви, считано от датата на условното плащане на разглежданата глоба, обаче преследва другата цел, посочена от Съда, а именно обезщетяване в предварително фиксиран размер на платилото тази глоба предприятие за лишаването от възможността да ползва средствата си през периода от датата на условното плащане на посочената глоба до датата на възстановяването ѝ. От друга страна, в случай на отмяна на решение, включващо условно плащане на сума като наложената за нарушение на правилата на конкуренцията глоба, задължението за възстановяване на платената сума заедно с мораторни лихви, изчислени от датата на плащането на тази сума, представлява подтик за съответната институция да проявява особено внимание при приемането на такива решения, които могат да включват задължението за незабавно плащане на значителни суми от частноправен субект (вж. в този смисъл решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos, С-301/19 Р, ЕУ:С:2021:39, т. 85 и 86).
- 89 Ето защо в решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos (С-301/19 Р, ЕУ:С:2021:39) Съдът е приел, че присъждането на мораторни лихви, считано от датата на условното плащане на глобата, няма за цел да подтикне Комисията „да изпълни във възможно най-кратки срокове съдебното решение за отмяна“.
- 90 В този контекст наистина задължението за плащане на мораторни лихви не може да има за цел да подтикне Комисията да възстанови — преди обявяването на съдебното решение, с което се отменя или намалява размерът на наложената от нея глоба — недължимо получената от нея сума. Задължението за плащане на мораторни лихви в случай на отмяна и намаляване от съда на Съюза на размера на наложена от Комисията глоба обаче няма за цел да санкционира виновна забава от страна на тази институция. Задължението за плащане на мораторни лихви при това положение цели по-специално да обезщети в предварително фиксиран размер обективна забава, която произтича, първо, от продължителността на производството пред съда на Съюза, второ, от това, че според релевантната финансова уредба дружеството, което е платило условно отменена или намалена впоследствие глоба, разполага с вземане за връщане (вж. т. 79—82 по-горе), и трето, от обратното действие на намаляването на размера на глобата, извършено от съда на Съюза (вж. т. 84—87 по-горе).
- 91 Според Комисията ако трябва да се приеме, че тя дължи мораторни лихви към дата, предхождаща решението на съда на Съюза, отменящо или намаляващо размера на глобата, това било в противоречие с възпиращата функция на глобите по делата в областта на конкуренцията. В това отношение тя обяснява най-напред, че съществува неразривна връзка между забраната на антиконкурентните практики по членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС и налагането на глоби, на следващо място, че посочените членове биха били неефекасни, ако не са придружени от санкции, предвидени в член 103, параграф 2, буква а) ДФЕС, и накрая, че глобите не следва да се смекчават от външни обстоятелства.
- 92 Въпреки това, първо, следва да се припомни, че понятието за възпиране е един от факторите, които трябва да се вземат предвид при изчисляването на размера на глобата (решения от 26 септември 2013 г., Alliance One International/Комисия, С-679/11 Р, непубликувано, ЕУ:С:2013:606, т. 73 и от 4 септември 2014 г., УКК и др./Комисия, С-408/12 Р, ЕУ:С:2014:2153, т. 84). От това следва, че възпиращата функция на глобите

задължително е взета предвид от Общия съд в решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930), когато е упражнил правомощието си за пълен съдебен контрол, за да намали с обратна сила размера на глобата, дължима от жалбоподателя (вж. т. 87 по-горе).

- 93 Второ, следва да се отбележи, че възпиращата функция на глобите трябва да бъде съвместена с принципа на ефективна съдебна защита, съдържащ се в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Спазването на посочения принцип обаче се гарантира посредством контрола за законосъобразност, предвиден в член 263 ДФЕС, допълнен от правомощието за пълен съдебен контрол по отношение на размера на глобата, предвидено в член 31 от Регламент № 1/2003. Всъщност съдът на Съюза може да упражнява контрол както от правна, така и от фактическа страна и да преценява доказателствата, да отменя обжалваното решение и да изменя размера на глобите (вж. в този смисъл решение от 6 ноември 2012 г., Otis и др., C-199/11, EU:C:2012:684, т. 62 и 63 и цитираната съдебна практика). Постановено е освен това, че за да изпълни изискванията за пълен съдебен контрол по смисъла на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, що се отнася до глобата, съдът на Съюза е длъжен, при упражняване на предвидените в членове 261 ДФЕС и 263 ДФЕС правомощия, да разгледа всяко твърдение за нарушение, правно или фактическо, с което се цели да се докаже, че размерът на глобата не съответства на тежестта и на продължителността на нарушението (решения от 10 юли 2014 г., Telefónica и Telefónica de España/Комисия, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, т. 200 и от 26 септември 2018 г., Infineon Technologies/Комисия, C-99/17 P, EU:C:2018:773, т. 195). Правомощието за пълен съдебен контрол представлява допълнителна гаранция, от която се ползват предприятията (вж. в този смисъл решения от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 445, от 6 октомври 1994 г., Tetra Pak/Комисия, T-83/91, EU:T:1994:246, т. 235 и от 17 декември 2015 г., Orange Polska/Комисия, T-486/11, EU:T:2015:1002, т. 91).
- 94 Трето, възпиращата функция на глобите трябва да бъде съгласувана и с целите, преследвани с присъждането на мораторни лихви в резултат на упражняването от съда на Съюза на неговите правомощия, и по-специално на правомощието му за пълен съдебен контрол, а именно, от една страна, обезщетяването в предварително фиксиран размер на предприятието, платило условно тази глоба, за лишаването от възможността да ползва средствата си през периода от датата на условното плащане на посочената глоба до датата на нейното възстановяване, и от друга страна, подтика за съответната институция да проявява особено внимание при приемането на решения като решенията за налагане на глоби, които могат да включват задължението за незабавно плащане на значителни суми от частноправен субект (вж. т. 88 по-горе).
- 95 Ето защо в светлината на мотивите, приети в точки 79—94 по-горе, следва да се приеме, от една страна, че главното вземане на жалбоподателя в случая е съществувало и е било безспорно по отношение на максималния му размер или поне определяемо въз основа на установени обективни обстоятелства към датата на условното плащане на глобата от последния, а именно 16 януари 2015 г. От друга страна, съгласно член 266, първа алинея ДФЕС Комисията е била длъжна да плати мораторни лихви върху частта от глобата, обявена за недължима от Общия съд в решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930), за периода между датата на условното плащане на глобата и датата на възстановяване на частта от глобата, за която е постановено, че е недължимо платена.

- 96 Този извод не се поставя под съмнение от доводите на Комисията, изведени, първо, от разпоредбите на член 90, параграф 4 от Делегиран регламент № 1268/2012 и второ, от това, че лихвите, които се дължат от плащането на глобата, трябва да се квалифицират като компенсаторни лихви.
- 97 Всъщност, що се отнася до доводите на Комисията, изведени от разпоредбите на член 90 от Делегиран регламент № 1268/2012 (вж. т. 80 по-горе), от този член не следва, че когато Комисията е длъжна да възстанови размера на условно платена глоба, тя във всички случаи е освободена от задължението да начисли мораторни лихви върху този размер (решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, т. 73).
- 98 Освен това, когато „начислените“ лихви по член 90, параграф 4 от Делегиран регламент № 1268/2012 са по-ниски от дължимите мораторни лихви или дори няма начислени лихви, тъй като приходът от инвестирания капитал е отрицателен, Комисията е длъжна, за да изпълни задължението си, произтичащо от член 266 ДФЕС, да плати на заинтересованото лице разликата между размера на евентуалните „начислени лихви“ по смисъла на член 90, параграф 4 от посочения делегиран регламент и размера на мораторните лихви, дължими за периода от датата на плащането на въпросната сума до датата на нейното възстановяване (вж. в този смисъл решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, т. 75 и 76).
- 99 Ето защо в настоящия случай, доколкото е безспорно, че направената от Комисията инвестиция на глобата, платена от жалбоподателя в изпълнение на решението от 2014 г., не е произвела лихви, след постановяването на решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930) Комисията е била длъжна да възстанови на жалбоподателя обявената за недължима част от глобата заедно с мораторни лихви, без член 90 от Делегиран регламент № 1268/2012 да е пречка за това (вж. по аналогия решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, т. 75).
- 100 Следва да се добави, че Комисията не може надлежно да се позовава на обстоятелството, че по делото, по което е постановено решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930), жалбоподателят не е оспорил член 2 от решението от 2014 г., чиято четвърта алинея се основава на член 90 от Делегиран регламент № 1268/2012. Тя не може да се позовава и на обстоятелството, че Общият съд е отменил частично член 2 от посоченото решение, без да постави под въпрос позоваването на член 90 от този делегиран регламент.
- 101 Наистина в решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930) Общият съд е отменил член 2 от решението от 2014 г. единствено в частта, в която определя на 31 070 000 EUR размера на глобата, за чието плащане отговаря само жалбоподателят. Освен това той определя на 19 030 981 EUR размера на глобата, за чието плащане отговаря единствено жалбоподателят.
- 102 Четвъртата алинея от член 2 от решението от 2014 г. обаче не се отнася до условията, в които при отмяна на посоченото решение и намаление на предвидената в него глоба Комисията ще възстанови сумата на условно платената от това предприятие глоба (вж. в този смисъл решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, т. 92).

- 103 Освен това в случай на отмяна на решение за налагане на глоба поради нарушение на правилата за конкуренция и в случай на намаляване на размера на глобата, предвидена в това решение, задължението на Комисията да възстанови изцяло или частично сумата на условно платената глоба заедно с мораторни лихви за периода от датата на условното плащане на тази глоба до датата на възстановяването ѝ, произтича пряко от член 266 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, т. 94).
- 104 От това следва, че Комисията не разполага с компетентност да приема с индивидуално решение условията, при които ще изплати мораторни лихви в случай на отмяна на решението, с което е наложена глоба, и на намаление на глобата, която е предвидена в това решение и е била условно платена (вж. в този смисъл решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, т. 95).
- 105 При това положение доводите на Комисията, изведени от разпоредбите на член 90 от Делегиран регламент № 1268/2012, трябва да се отхвърлят, без да е необходимо произнасяне по повдигнатото от жалбоподателя възражение за незаконосъобразност на тази разпоредба.
- 106 Що се отнася до доводите на Комисията, изведени от това, че лихвите, които се дължат от плащането на глобата, трябва да се квалифицират като компенсаторни лихви, следва да се подчертае, че категорията на компенсаторните лихви има за цел да компенсира времето, изтекло, преди съдът да е изчислил размера на вредата, без значение дали има забава на длъжника (вж. решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, т. 56 и цитираната съдебна практика).
- 107 Задължението на Комисията да плати мораторни лихви в случая, считано от извършеното от жалбоподателя условно плащане, обаче произтича пряко от задължението по член 266, първа алинея ДФЕС да изпълни решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930).
- 108 Главното вземане на жалбоподателя е вземане за връщане, свързано с условно извършеното плащане на глоба. Това вземане е съществувало и е било безспорно по отношение на максималния си размер или поне е било определяемо въз основа на обективно установени обстоятелства към датата на посоченото плащане (вж. т. 79—95 по-горе) и не е трябвало да бъде предмет на съдебна оценка.
- 109 Дължимите в тази хипотеза лихви са мораторни лихви и в случая не може да става въпрос за плащане на компенсаторни лихви (вж. в този смисъл решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, т. 78 и 79).
- 110 Следователно Комисията няма основание да твърди, че лихвите, които тя би могла да дължи за периода между датата на условното плащане на глобата от жалбоподателя и изтичането на срока за изпълнение на решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930), трябва да се квалифицират като компенсаторни лихви.
- 111 От това следва, че Комисията е нарушила член 266, първа алинея ДФЕС, когато е отказала да плати на жалбоподателя мораторни лихви върху неоснователно получената от нея част от размера на глобата за периода от 16 януари 2015 г., датата на плащането на глобата,

до 19 февруари 2019 г. — датата на възстановяване на частта от глобата, която в крайна сметка е обявена за недължима от Общия съд в решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930).

- 112 Накрая, от точки 71—95 по-горе следва, че след постановяването на решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930) съгласно установената съдебна практика Комисията е била длъжна да възстанови на жалбоподателя частта от размера на глобата, която е била условно и недължимо платена, заедно с мораторни лихви и не е разполагала с никаква свобода на преценка относно възможността за плащане на такива лихви (вж. в този смисъл решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, т. 104).
- 113 Ето защо предвид абсолютното и безусловно задължение на Комисията, възложено ѝ с член 266, първа алинея ДФЕС, да плати мораторни лихви, без да разполага с право на преценка в това отношение, следва да се констатира, че в настоящия случай е налице достатъчно съществено нарушение на тази правна норма, което може да ангажира извъндоговорната отговорност на Съюза по смисъла на член 266, втора алинея ДФЕС във връзка с член 340, втора алинея ДФЕС.

– *По причинно-следствената връзка и подлежащата на поправка вреда*

- 114 Жалбоподателят твърди, че пряката причина за вредата, която претърпял, като не му били платени мораторни лихви, е допуснатото от Комисията достатъчно съществено нарушение на член 266, първа алинея ДФЕС. Той пояснява, че съгласно член 83, параграф 2, буква б) и член 111, параграф 4, буква а) от Делегиран регламент № 1268/2012 мораторните лихви следва да бъдат определени в процента, прилаган от ЕЦБ към нейните операции по рефинансиране, увеличен с три и половина процентни пункта. Според жалбоподателя приложимият размер на мораторните лихви в случая е 3,55 %, съответстващ на процента, прилаган от ЕЦБ за нейните основни операции по рефинансиране, тоест 0,05 %, приложим през януари 2015 г., увеличен с три и половина процентни пункта. Жалбоподателят счита, че прилагането на този лихвен процент към недължимо платената от него сума от 12 039 019 EUR би позволило претърпяната от него вреда да се оцени на 1 750 522,83 EUR.
- 115 Комисията възразява, че е отказът ѝ да плати мораторни лихви, следва да се счита от 28 юни 2019 г., когато приема обжалваното решение, така че при всички случаи обезщетение можело да се претендира едва след тази дата. Освен това според Комисията жалбоподателят не е спазил предвидената в член 111 от Делегиран регламент № 1268/2012 процедура и следователно не може да претендира лихви за забава по смисъла на член 111, параграф 4, буква а) във връзка с член 83 от посочения делегиран регламент. Накрая, Комисията твърди, че ако Общият съд приеме, че принципите, изведени в решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), са приложими в случая, размерът на мораторните лихви трябва да се определи по аналогия с член 83, параграф 4 от споменатия делегиран регламент на процента, прилаган от ЕЦБ за нейните основни операции по рефинансиране, увеличен с един и половина процентен пункт.
- 116 На първо място, следва да се припомни, че за да може да бъде ангажирана извъндоговорната отговорност на Съюза, вредата трябва да е достатъчно пряка последица от противоправното поведение на институциите (вж. решение от 30 май 2017 г., Sefa Nici Serahan/Съвет, C-45/15 P, EU:C:2017:402, т. 61).

- 117 В случая следва да се констатира, че неизпълнението от страна на Комисията на задължението ѝ за плащане на мораторни лихви на основание член 266, първа алинея ДФЕС има достатъчно пряка връзка с вредата, изразяваща се в загубата през периода от 16 януари 2015 г. до 19 февруари 2019 г. на мораторни лихви върху сумата, от които жалбоподателят неоснователно е бил лишен (вж. в този смисъл решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, т. 105)
- 118 На второ място, с оглед на посочената в точка 39 по-горе съдебна практика жалбоподателят с основание твърди, че е претърпял действителна и сигурна вреда, поради факта че през периода от 16 януари 2015 г. до 19 февруари 2019 г. не е получил мораторни лихви, представляващи обезщетение в предварително фиксиран размер за лишаването му от възможност да се ползва за този период от недължимо платената глоба.
- 119 Комисията счита, че дори и да се приеме, че трябва да плати мораторни лихви, размерът им би трябвало да бъде предварително фиксиран в съответствие с лишаването от ползването им през разглеждания период, а това от своя страна зависело поне отчасти от обстоятелствата по случая. Най-напред, решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39) не позволявало да се определи приложимият за настоящото дело размер на мораторните лихви. Всъщност в това решение не се посочвало в какъв процент трябва да бъдат мораторните лихви. По-нататък, дори и да се приемело, че Съдът иска да я задължи да плати лихви в процент, аналогичен на предвидения в член 83, параграф 2, буква б) от Делегиран регламент № 1268/2012, Комисията счита, че в случая този процент не може да бъде приложен по аналогия. Всъщност размерът на дължимото от Комисията бил определен от Общия съд при упражняване на правомощието му за пълен съдебен контрол в решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930). Накрая, точка 81 от решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39) можела да се разбира в смисъл, че предвиденият в член 83, параграф 4 от този делегиран регламент лихвен процент, а именно лихвеният процент, прилаган от ЕЦБ за нейните основни операции по рефинансиране, увеличен с един и половина процентен пункт, би могъл да се приложи *mutatis mutandis* в настоящия случай.
- 120 Следва да се припомни, че за да определи размера на мораторните лихви, които дължи на предприятие, платило наложената му от нея, но впоследствие отменена глоба, Комисията трябва да приложи предвиденото за целта в Делегиран регламент № 1268/2012 (решение от 5 септември 2019 г., Европейски съюз/Guardian Europe и Guardian Europe/Европейски съюз, C-447/17 P и C-479/17 P, EU:C:2019:672, т. 56).
- 121 От това според Съда следва, че Комисията трябва да приложи член 83 от Делегиран регламент № 1268/2012, който определя лихвения процент за вземанията, които не са изплатени на крайната дата (вж. в този смисъл решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, т. 81).
- 122 Член 83 от Делегиран регламент № 1268/2012 се съдържа в дял IV, глава 5, раздел 3 от този делегиран регламент. Посочената глава се отнася до „[п]риходни операции“, а посоченият раздел се отнася до „[у]становяване на вземания“. Въпросният член, който прилага член 78 от Финансовия регламент, е озаглавен „Лихви за забава“ и гласи:

„1. Без да се засягат специфичните разпоредби, произтичащи от прилагането на нормативната уредба, приложима за съответния сектор, върху всяко вземане, което не е

изплатено на крайната дата, посочена в член 80, параграф 3, буква б), се начислява лихва съгласно параграфи 2 и 3 от настоящия член.

2. Лихвата за вземанията, неизплатени на крайната дата, посочена в член 80, параграф 3, буква б), е лихвата, прилагана от Европейската централна банка за нейните основни операции по рефинансиране, публикувана в Официален вестник на Европейския съюз, серия С, в сила на първия календарен ден на месеца, в който попада крайната дата, увеличена със:

а) осем процентни пункта, когато дългът е по договор за обществена поръчка за доставки и услуги по дял V;

б) три и половина процентни пункта във всички останали случаи.

[...]

4. В случай на глоби, когато длъжникът предостави финансова гаранция, приета от счетоводителя вместо плащане, дължимата лихва, считано от крайния срок, посочен в член 80, параграф 3, буква б), е лихвата по параграф 2 от настоящия член, която е в сила на първия ден на месеца, през който е прието решението за налагане на глоба, увеличена само с един и половина процентни пункта“.

123 Член 111 от Делегиран регламент № 1268/2012 се съдържа в дял IV, глава 6, раздел 5 от този делегиран регламент. Посочената глава се отнася до „[р]азходни операции“, а посоченият раздел се отнася до сроковете за разходните операции. Въпросният член, с който се прилага член 92 от Финансовия регламент, е озаглавен „Срокове за плащане и лихви за забава“ и по-конкретно предвижда:

„1. Под срок, предвиден за извършване на плащанията, се разбира срокът за утвърждаване, разрешаване и плащане на разходите.

Той започва да тече от датата на получаване на заявка за плащане.

Заявката за плащане се регистрира от оправомощената служба на отговорния разпоредител с бюджетни кредити във възможно най-кратък срок и се счита за получена на датата на своето регистриране.

Под дата на плащане се разбира датата, на която се дебитираща сметката на институцията.

[...]

4. При изтичане на сроковете, определени в член 92, параграф 1 от Финансовия регламент, кредиторът има право на лихва в съответствие със следните условия:

а) лихвените проценти са тези, посочени в член 83, параграф 2 от настоящия регламент;

б) лихвата се дължи за периода от календарния ден, следващ датата на изтичане на срока за плащане, определен в член 92, параграф 1 от Финансовия регламент, до датата на плащането“.

- 124 Най-напред следва да се отбележи, че като се позовава на обстоятелството, че в решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930) размерът на задължението ѝ е определен от Общия съд само при упражняване на правомощието му за пълен съдебен контрол, Комисията продължава да поддържа, че не е била длъжна да плати мораторни лихви на жалбоподателя за периода от датата на плащането на глобата до датата на възстановяването ѝ. Тези доводи обаче трябва да се отхвърлят по съображенията, изложени в точки 71—95 по-горе. Следва да се добави, че задължението на Комисията да плати на жалбоподателя мораторни лихви, произтича пряко от член 266, първа алинея ДФЕС, така че противно на поддържаното от Комисията, жалбоподателят не е бил длъжен да направи заявка за плащане съгласно процедурата, предвидена в член 111 от Делегиран регламент № 1268/2012.
- 125 На първо място, следва да се припомни, че при отмяна на решение, което предполага условно плащане на глоба, начисляването на мораторни лихви, считано от датата на плащането, цели, от една страна, да обезщети в предварително фиксиран размер платилото глобата предприятие за лишаването му от възможността да ползва средствата си и от друга страна, да подтикне Комисията да прояви особено внимание при приемането на такива решения (вж. т. 88 по-горе).
- 126 Същото важи и в случай на отмяна и намаляване на размера на глобата от съда на Съюза.
- 127 На второ място, с оглед на целите, които се преследват със задължението ѝ за плащане на мораторни лихви след постановяване на съдебно решение за отмяна и намаляване на наложена от нея глоба, Комисията се намира в различно фактическо и правно положение от това на дружество, което е адресат на решение за налагане на глоба и учредяване на банкова гаранция. Правата и задълженията на Комисията спрямо дружество, което е платило глоба, всъщност са различни от тези спрямо дружество, което е учредило за пред нея банкова гаранция.
- 128 В това отношение следва да се подчертае, че незабавното плащане на наложената глоба от санкционираното предприятие представлява просто изпълнение на диспозитива на влязло в сила решение в съответствие с предвидения в Договора общ режим (определение от 12 декември 2007 г., Atlantic Container Line и др./Комисия, T-113/04, непубликувано, EU:T:2007:377, т. 44; вж. също в този смисъл решение от 21 април 2005 г., Holcim (Deutschland)/Комисия, T-28/03, EU:T:2005:139, т. 126). Отсрочването и учредяването на банкова гаранция вместо плащане представлява обаче изключение от предвидения в Договора общ режим (вж. в този смисъл определение от 12 декември 2007 г., Atlantic Container Line и др./Комисия, T-113/04, непубликувано, EU:T:2007:377, т. 44).
- 129 Ако избере незабавно да плати глобата, като същевременно предяви жалба за отмяната ѝ, санкционираното предприятие може да очаква от Комисията — в случай на отмяна или намаляване на размера на наложената глоба — да възстанови не само сумата, съответстваща на главницата на неправомерно платената глоба, но и мораторни лихви върху нея (вж. в този смисъл определение от 12 декември 2007 г., Atlantic Container Line и др./Комисия, T-113/04, непубликувано, EU:T:2007:377, т. 43 и цитираната в т. 74—76 по-горе съдебна практика).
- 130 Вярно е, че замяната на незабавното плащане на глобата с отсрочване и банкова гаранция вече е предвидено в съответните финансови правила и се предлага при определени условия от Комисията (вж. т. 80 и 122 по-горе). Въпреки това при отмяна на решението за

налагане на глоба или при намаляване на размера ѝ последиците са различни в зависимост от това дали предприятието е избрало незабавно плащане на глобата, или отсрочване на плащането и учредяване на банкова гаранция (вж. в този смисъл решение от 14 юли 1995 г., СВ/Комисия, T-275/94, EU:T:1995:141, т. 82—86 и определение от 12 декември 2007 г., Atlantic Container Line и др./Комисия, T-113/04, непубликувано, EU:T:2007:377, т. 44).

- 131 Всъщност при допуснато отсрочване на плащането Комисията не следва да възстановява недължимо платена глоба, тъй като в такъв случай такава не е била платена. Поради същата причина санкционираното предприятие не е било лишено от възможността да се ползва от недължимо платена сума, съответстваща на размера на глобата. Единствената финансова загуба, която би могло евентуално да претърпи съответното предприятие, е в резултат от собственото му решение да представи банкова гаранция (вж. в този смисъл решение от 21 април 2005 г., Holcim (Deutschland)/Комисия, T-28/03, EU:T:2005:139, т. 129 и определение от 12 декември 2007 г., Atlantic Container Line и др./Комисия, T-113/04, непубликувано, EU:T:2007:377, т. 45).
- 132 На трето място, Комисията не представя конкретни доказателства, с които да установи, че начисляването върху вземанията за възстановяване на мораторни лихви — в размера, който ЕЦБ прилага за нейните основни операции по рефинансиране, увеличен с три и половина процентни пункта, и който е предвиден в член 83, параграф 2, буква б) от Делегиран регламент № 1268/2012 — би било непропорционално с оглед на преследваните с тези мораторни лихви цели. Комисията не пояснява и защо изчисляването на мораторните лихви на тази основа би имало отрицателно отражение върху задължението на дружеството, на което се налага глоба със съответното решение, за незабавно плащане на тази глоба.
- 133 На четвърто място, вярно е наистина, че в точка 81 от решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39) Съдът не е посочил точно на кои разпоредби от член 83 от Делегиран регламент № 1268/2012 се позовава.
- 134 Следва обаче да се отбележи, че в същото решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39) Съдът се произнася окончателно по спора и отменя точка 2 от диспозитива на решение от 12 февруари 2019 г., Printeos/Комисия (T-201/17, EU:T:2019:81), с мотива че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е отхвърлил искането на Printeos да му бъдат платени мораторни лихви за периода, започващ на 31 март 2017 г. В този смисъл в точка 129 от решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39) Съдът приема, че на Printeos следва да бъдат платени мораторни лихви в процента, прилаган от ЕЦБ за нейните основни операции по рефинансиране, увеличен с три и половина процентни пункта, по аналогия с член 83, параграф 2, буква б) от Делегиран регламент № 1268/2012.
- 135 На пето място, жалбоподателят уместно отбелязва, че ако той не плати неправилно определена глоба, ще дължи мораторни лихви в размера по член 83, параграф 2, буква б) от Делегиран регламент № 1268/2012, а именно в процента, прилаган от ЕЦБ за нейните основни операции по рефинансиране, увеличен с три и половина процентни пункта. От това жалбоподателят с основание заключава, че след отмяната и намаляването на глобата Комисията трябва да бъде задължена да му плати мораторни лихви в посочения размер за периода, през който надплатената сума му е била неправилно възстановена.

- 136 С оглед на изложеното предварително фиксираното обезщетение за жалбоподателя поради лишаването му от възможността да ползва средствата си може да се определи чрез прилагане по аналогия на лихвата, предвидена в член 83, параграф 2, буква б) от Делегиран регламент № 1268/2012, а именно лихва в процента, прилаган от ЕЦБ за нейните основни операции по рефинансиране през януари 2015 г., тоест 0,05 %, увеличен с три и половина процентни пункта.
- 137 Поради това следва да се уважи искането, направено от жалбоподателя при условията на евентуалност в рамките на третото искане, за присъждане на обезщетение в размер на 1 750 522,83 EUR за вредите, които е претърпял от достатъчно съществено нарушение на член 266, първа алинея ДФЕС и които се изразяват в загуба на мораторни лихви в размер на 3,55 % в периода от 16 януари 2015 г. до 19 февруари 2019 г. върху недължимо платената от него глоба.
- 138 Следователно не е необходимо произнасяне по искането, направено от жалбоподателя при условията на евентуалност спрямо предходното в четвъртото му искане.

По лихвите върху обезщетението, което Общият съд присъжда на жалбоподателя

- 139 Жалбоподателят иска от Общия съд да присъди, в допълнение към евентуалното обезщетение, и мораторни лихви за периода от обявяването на предстоящото решение до пълното плащане. Тези лихви трябвало да бъдат в процента, прилаган от ЕЦБ за нейните основни операции по рефинансиране, увеличен с три и половина процентни пункта, или, при условията на евентуалност, в друг подходящ според Общия съд размер.
- 140 Според Комисията това искане трябва да бъде отхвърлено, тъй като жалбоподателят няма право на обезщетение.
- 141 По отношение на исканията на основание на извъндоговорната отговорност на Съюза по член 340, втора алинея ДФЕС от съдебната практика следва, че освен ако не са налице особени обстоятелства, задължението за плащане на мораторни лихви възниква от момента на обявяване на съдебното решение, с което се установява задължението за поправяне на вредите (вж. в този смисъл решение от 26 юни 1990 г., Sofrimport/Комисия, C-152/88, EU:C:1990:259, т. 32 и цитираната съдебна практика).
- 142 При определянето на процента на мораторните лихви следва да се вземе предвид член 99, параграф 2, буква б) от Регламент (ЕС, Евратом) 2018/1046 на Европейския парламент и на Съвета от 18 юли 2018 година относно финансовите правила, приложими за общия бюджет на Съюза, за изменение на регламенти (ЕС) № 1296/2013, (ЕС) № 1301/2013, (ЕС) № 1303/2013, (ЕС) № 1304/2013, (ЕС) № 1309/2013, (ЕС) № 1316/2013, (ЕС) № 223/2014 и (ЕС) № 283/2014 и на Решение № 541/2014/ЕС и за отмяна на Регламент (ЕС, Евратом) № 966/2012 (ОВ L 193, 2018 г., стр. 1). Съгласно посочената разпоредба приложимите лихви се изчисляват въз основа на процента, прилаган от ЕЦБ за нейните основни операции по рефинансиране и публикуван в *Официален вестник на Европейския съюз*, серия С, който се прилага на първия календарен ден на месеца, през който изтича крайният срок, увеличен с три процентни пункта и половина (вж. по аналогия определения от 14 януари 2016 г., Комисия/Marcuccio, C-617/11 P-DEP, непубликувано, EU:C:2016:17, т. 12 и от 7 октомври 2020 г., Argus Security Projects/Комисия и EUBAM Libya, T-206/17 DEP, непубликувано, EU:T:2020:476, т. 61).

- 143 В случая към обезщетението, посочено в точка 137 по-горе, трябва да се добавят мораторни лихви, считано от обявяването на настоящото решение до окончателното им изплащане. Процентът на мораторните лихви е този, определен от ЕЦБ за нейните основни операции по рефинансиране, увеличен с три и половина процентни пункта.

По искането за отмяна

- 144 Жалбоподателят излага две основания за жалбата си за отмяна. Първото основание е твърдение за нарушение на член 266, първа алинея ДФЕС, тъй като в обжалваното решение Комисията отказала да му плати мораторни лихви. Второто основание е твърдение за нарушение на член 296, втора алинея ДФЕС, тъй като обжалваното решение било опорочено от липса или непълнота на мотивите.
- 145 По отношение на второто основание, а именно твърдение за нарушение на член 296, втора алинея ДФЕС, следва да се подчертае, че от текста на обжалваното решение (вж. т. 12—17 по-горе), от контекста на приемането му (вж. т. 1—10 по-горе) и от всички правни разпоредби в съответната област се установява, че жалбоподателят е могъл да разбере мотивите на Комисията за отказа ѝ да му плати мораторни лихви: от една страна, че съгласно член 266 ДФЕС е длъжна да плати, както предвижда член 90, параграф 4, буква а) от Делегиран регламент № 1268/2012, само „начислените“ лихви и от друга страна, че решение от 12 февруари 2019 г., Printeos/Комисия (T-201/17, EU:T:2019:81) не ѝ налага в случая да му плати мораторни лихви. Разбирането на обжалваното решение от жалбоподателя впрочем се потвърждава от изтъкнатите в жалбата му доводи. Освен това от точки 72—111 по-горе следва, че Общият съд е могъл да прецени по същество законосъобразността на отказа на Комисията да плати на жалбоподателя мораторни лихви.
- 146 Второто основание трябва да се отхвърли.
- 147 По отношение на първото основание, а именно твърдение за нарушение на член 266, първа алинея ДФЕС поради отказа на Комисията да плати мораторни лихви, от точки 72—111 по-горе се установява, че Комисията е нарушила посочената разпоредба, като в обжалваното решение е отказала да плати на жалбоподателя мораторни лихви върху неправомерно наложената част от глобата за периода от 16 януари 2015 г. — датата на плащане на глобата, до 19 февруари 2019 г. — датата на възстановяване на тази част от глобата, която Общият съд в крайна сметка обявява за недължимо платена в решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930).
- 148 Поради това първото основание следва да бъде уважено, а обжалваното решение следва да бъде отменено.

По съдебните разноски

- 149 Съгласно член 134, параграф 3 от Процедурния правилник всяка страна понася направените от нея съдебни разноски, ако страните са загубили по едно или няколко от предявените основания. Общият съд обаче може да реши една от страните да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и част от съдебните разноски на другата страна, ако обстоятелствата по делото оправдават това.

150 В случая второто искане на жалбоподателя е отхвърлено. Първото, третото и петото му искане обаче са уважени. Освен това Комисията е осъдена да плати голяма част от обезщетението, което жалбоподателят е поискал за поправяне на претърпените от него вреди. Накрая, от материалите по делото не се установява, че след постановяването на решение от 20 януари 2021 г., Комисия/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39) Комисията е решила да плати на жалбоподателя мораторни лихви за периода от 16 януари 2015 г. до 19 февруари 2019 г. При тези обстоятелства Комисията следва да понесе направените от нея съдебни разноски и половината от съдебните разноски, направени от жалбоподателя. Жалбоподателят следва да понесе половината от направените от него съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (седми разширен състав)

реши:

- 1) Осъжда Европейската комисия да плати на Deutsche Telekom AG обезщетение за претърпени вреди в размер на 1 750 522,83 EUR.
- 2) Върху обезщетението по точка 1 следва да бъдат начислени мораторни лихви, считано от датата на обявяване на настоящото решение до окончателното плащане, в процента, прилаган от Европейската централна банка (ЕЦБ) за нейните основни операции по рефинансиране, увеличен с три и половина процентни пункта.
- 3) Отменя решението на Комисията от 28 юни 2019 г. за отказ за плащане на мораторни лихви на Deutsche Telekom за периода от 16 януари 2015 г. до 19 февруари 2019 г. върху главницата на глобата, възстановена по силата на решение от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, EU:T:2018:930).
- 4) Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.
- 5) Осъжда Комисията да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и половината от тези на Deutsche Telekom.
- 6) Deutsche Telekom понася половината от направените от него съдебни разноски.

da Silva Passos

Valančius

Reine

Truchot

Sampol Pucurull

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 19 януари 2022 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелствата по спора	2
Производство и искания на страните	5
От правна страна	6
По исканията за обезщетение	7
По главното искане за обезщетение, целящо компенсиране на пропуснати ползи поради лишаването от възможност да се ползва недължимо платената глоба	7
По искането за обезщетение, предявено при условията на евентуалност и целящо поправяне на вредите, произтичащи от отказа на Комисията да плати мораторни лихви	11
– По наличието на достатъчно съществено нарушение на член 266, първа алинея ДФЕС	11
– По причинно-следствената връзка и подлежащата на поправяне вреда	21
По лихвите върху обезщетението, което Общият съд присъжда на жалбоподателя	26
По искането за отмяна	27
По съдебните разноски	27